

[Breckmann]

kring – til at sikre sig de moralske højdedrag omkring de valpladser, det hver gang lykkes dem at vælge, bortset fra en enkelt gang imellem, hvor de f.eks. skyder et passagerfly ned og afslører deres sande natur og hensigter.

Årsagen til, at Moskva ikke er interesseret i at modtage amerikanernes indbydelse til at sende observatører til testpladserne, er en totalt manglende hensigt om at tillade vestligt opsyn med deres egne sprængfyldte lagre. Vesten og dermed forhåbentlig stadig Danmark er så håbløst bagud i konventionelle våben og langdistance-A-våben, at vor sikkerhed hænger i en tynd tråd, nemlig USAs atombevæbnede u-bådsflåde.

Det alternative middel til en massiv og altopslugende vestlig, inklusive dansk, oprustning er rumforsvaret. Sovjet har i stilhed og med stjålen teknologi – for heller ikke tekniske fremskridt evner socialismen at finansiere – allerede med 20 mia kr. i fjor påbegyndt et forsøg med laservåben, der er fem gange så omfattende som USAs.

Men Vestens nyttige idioter skal nok holde bøvle med Sovjets hemmelige våbenfremskridt og først skrike op om vores egen stjernekrig, til trods for at der er tale om et defensivt system, et rumforsvar, der skal gøre alle atomangreb på os, ja endda alle atomvåben i verden, uskadelige og derfor unødvendige.

Vi hørte om, men forblev heldigvis upåvirkede af Sovjets iscenesatte fredskarnevaller, dengang vi forsøgte at opveje den luskefordel, Moskva havde sneget sig til med de tusindvis af præcisionsvåben under fællesbetegnelsen mellemdistanceraketter i sidste halvdel af 1970erne. Der var ingen protester i 1970erne, mens Sovjet rustede og langt overhalede os i denne våbenart. Kun da vi vågnede op til dødsfaren, som vi svævede i, skyndte vi os under de mest ynkelige protester at bevæbne os imod den russiske trussel.

Danmarks udenrigspolitik er desværre af oppositionen her blevet gjort lige så upålidelig, som vores forsvarsudgifter er ubetydelige. Ja, upålideligheden i vor udenrigspolitik bliver desværre kun overgået af ubetydeligheden af vore forsvarsudgifter og så måske af uhyrligheden i den socialistiske oppositions forpoppede verdensopfattelse.

Man afslår gang på gang at anerkende en stor handelspartner som den kinesiske repu-

blik i Taiwan i en leflen for det udsultede markedspotentiel på det socialistiske kinesiske kontinent. Man kan kun handle med Taiwan, hvortil 2 millioner kinesere er flygtet, men man foreslår et tættere kulturelt samarbejde med Havana, hvorfra 1 million cubanere er flygtet.

Man falder dybfryseren i Kreml om halsen i hans manipulation med den vestlige opinion – til trods for at hans onde imperium er omgærdet af elektrisk pigtråd for at fængsle hans egen befolkning i socialismens morads – mens man fordømmer de grenadiske og filippinske folks befrier, selv om Reagans frihedselkende USA bare de seneste 10 år har tiltrukket sig 10 millioner udlændinge.

Man skænder på USA for på vore vegne at handle mandigt imod Libyens terrorisme og overvejer kun, hvor mange libyske diplomater man tør sende hjem.

Man kritiserer gang på gang det demokratiske Israel i FN og kryber i et musehul for arabisk statsterrorisme.

Man låner penge i udlandet for at bistå en række afrikanske enerådsherrer i deres udhungning og bortdrivelse af egen befolkning, mens man fordømmer og boykotter Sydafrika, hvortil er strømmet 1,5 millioner fremmedarbejdere i deres søgen efter et levebrød.

Denne latterlige udenrigspolitiske vaklen frem og tilbage blottet for moralsk konsekvens bliver gjort endda mere upålidelig af vælgertækkelige forespørgsler og dagsordener som dem i dag.

På Færøerne var vi engang rolige, så længe der var et bredt flertal i folketinget, der omfattede et dengang ansvarsbevidst socialdemokrati, og man støttede Danmarks aktive rolle sammen med flertallet i folketinget. Dengang var man helhjertet medlem af NATO. Og på Færøerne var vi på en måde tilfredse med at overlade vor sikkerhed i jeres hænder. Men i de seneste år er vi blevet urolige. Vi ligger midt i konfliktlinjen mellem Øst og Vest i Nordatlanten, og derfor vil jeg henstille til folketinget at genoprette et sømeligt fodslag i forsvars- og udenrigspolitikken, ellers vil den udpræget vestligt sindede færøske befolkning føle sig tilskyndet til at overtage ansvaret for vor udenrigspolitik og måske med tiden appellere direkte til USA om et trygt forsvar i tråd med Islands nys ændrede holdning og dets aktive støtte til NATO.